

УСІ БОГОМ

У цьому переконана відомо
Аліна Оборська, яка відкр
проводить сеанси арт-

Студія знаходиться в її будинку. Біля стіни тут у ряд розставлені мольберти, на полиці – недописані полотна, у шафі – все необхідне приладдя. Частина стіни прикрашена різнобарвними відбитками долонь, які залишили студійці. Тут затишно, а ще ідеально чисто, бо вона – перфекціоністка.

Аліна Оборська – відома у Рівному художниця. Однак малює вона лише за натхнення або на замовлення близьких людей. Аліна має власну студію живопису, де навчаються і діти, і дорослі. Від такої роботи отримує задоволення, бо не обмежує студійців у творчості. Віднедавна вона з рівненськими волонтерами їздить до реабілітаційного центру в Клевань, де навчає живопису військових, які брали участь в АТО (ООС). Каже, що це багато в чому змінило її світогляд.

А для сайту «СВОЇ» Аліна Оборська розповіла, чому важливо бути творчим у всьому, робити те, що любиш і радіти життю.

– Розкажіть, будь ласка, як давно малюєте?

– Майже з народження: все раннє дитинство малювала по стінах, пізніше познайомилася з художніми матеріалами – папір, олівці, фарби, пензлі. В мене художня освіта, хоча в дитинстві я поєднувала творчість з точними науками. Була досить успішною в математиці, фізиці, мабуть через це я зараз така перфекціоністка (сміється – ред.). Навіть мала вступати на спеціальність «Будівництво та архітектура», але вийшло інакше. Я не художниця за основною діяльністю, не належу до

Спілки художників і малюю лише за покликаною душою. Маю педантичну натуру і мені важливо, щоб у всьому був порядок, тому критична й до своїх робіт. На замовлення теж пишу рідко, лише коли просять рідні, близькі чи друзі. Часом зі мною співпрацюють кав'ярні та ресторації, де я роблю розпис на стінах. Серед прикладів – кафе «Чаплін», «Адалін». Майстер-класи почала проводити несподівано для себе, але з самого початку девіз моєї студії: «Малювати можуть всі».

– Ваша мама теж – художниця. Яку роль вона відіграла у вашій творчості?

– Так, мама також художниця, її роль надважкою. По-перше, мамі завдячую життям, як і татові (всміхається – ред.). Щодо життєвого шляху та вибору професії, то батькам дякую за те, що дослухалися та підтримували мене. Надзвичайно тепло це згадувати. Мене ніхто й ні до чого не підштовхував, мама лише заклала фундамент любові до творчості.

– У якому стилі зазвичай малюєте?

– Я – графік, це мій художній почерк. Але працювати доводиться у різних стилях і жанрах, це не бентежить...

– Ви маєте студію живопису, де навчаєте дітей. Розкажіть, як виникла ідея її створення?

– Появою студії завдячую подругам. Більш як 6 років тому під час однієї розмови я запевнила їх, що вони теж уміють малювати. Підготувалася і провела перший майстер-клас, потім були подруги подруг, їхні знайомі та друзі. Через певний час і їхні діти... Спочатку було складно, бо дітей треба трохи обмежувати в матеріалах, а я не могла цього робити. Я не вчи-

ПОМАЗАНІ

ма рівненська художниця
рила студію живопису та
терапії для військових

тільки в класичному розумінні цього поняття, бо не розумію, як у творчості можна ставити межі. Художня освіта – це вагома складова для передачі навиків. Адже слід показувати, як можна виконувати роботу технічно, а для цього треба подумки уявляти кінцевий результат. Відтак, замислитися над тим, як правильно розташувати зображення на полотні, як володіти олівцем, товаришувати з пензлями тощо. Для студійців це не обов'язково. Вони працюють не на результат, а на процес, у задоволення. Згодом друзі переконали провести для дітей ще одне заняття, і почалося... От і досі, не надто плануючи, отримую порцію позитиву щотижня.

– Чи багато дітей зараз у вас займається? Як розпізнати у дитини талант до малювання?

– Саме дітей зараз у студії близько 20. Але насправді вести лік складно, бо хтось приходить майже щотижня, хтось раз у місяць, аби насолодитися, комусь достатньо і разу на півроку... У нас є разові заняття, є абонемент із системою знижок. Талант у кожному є з народження. Мені здається, дитині треба дати можливість спробувати майже все, і, спостерігаючи, визначати, що для неї в радість. Бо творчість присутня не лише в образотворчому та інших мистецтвах. Вона є і в математиці, адже людина може знаходити нові способи розв'язання задач. Гарний приклад тому – мій син. Я не віддавала його до художньої школи, бо не помічала за ним сильного потягу до малювання. Але десь в останні роки навчання у школі він повідомив, що хоче вступати на «Архітектуру», де потрібні креслення і рисунок. Й мені дове-

лося займатися з ним.

– У Клевані ви проводили заняття з арт-терапії для учасників АТО, котрі на полі бою отримали важкі поранення. Як відбувалися такі заняття?

– Так, саме проводила. Заняття тотожні студійному формату: три години, перерва на чай і смаколики, техніка живопису в основі, оскільки здебільшого пишемо творчі копії. Радію, що арт-терапія стала приємним заняттям для хлопців і таким вагомим!

– Як допомагає реабілітація малюванням?

– Спочатку був опір, стереотипи: «Де зброя, а де пензлі». Навіть змушувати доводилося, але добре, що не довго (всміхається – ред.). Справа в тому, що багато хто з них пересуваються на візках, і їм потрібно допомагати: набрати воду, фарби на палітру. Треба показувати, як робити перші мазки, проводити рівні тонкі лінії, бо не у всіх добре функціонують кисті рук. Був такий випадок, коли хлопець писав далеко не першу картину, але знову попросив показати йому, як почати. Я спершу казала: «Ти ж намалював багато картин, вже вмієш». Але коли підходила й набирала кольори, він дивився не на полотно, а на палітру. Вже потім зізнався, що не розрізняє кольорів і весь час просив показати, щоб бачити, де і які відтінки. А якось психолог підійшов до нас і сказав: «Дівчата, ви, мабуть, не усвідомлюєте, яку важливу справу робите». Бо, виявляється, деякі хлопці починали знову розмовляти після наших занять.

Даша БОРИСЕВИЧ